

Kúria

ítélete

Az ügy száma: Bhar.I.1248/2020/28.

A határozat szintje: harmadfok

A tanács tagjai: Dr. Csák Zsolt, a tanács elnöke

Dr. Schmidt Péter, előadó bíró

Dr. Domonyai Alexa, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: nyilvános ülés

Az ülés napja: 2021. május 25.

Az ügy tárgya: hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény

Terheltek: terhelt1 r. főtörzsőrmester és társai

Elsőfok: helységi Törvényszék, Kb.II.3/2019/24/II., ítélet, tárgyalás,
2019. december 12.

Másodfok: Fővárosi Ítéltábla, 6.Kbf.12/2020/20/I., ítélet, tárgyalás,

2020. szeptember 16.

Rendelkező rész:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt terhelt1 rendőr főtörzsőrmester és társai ellen indult büntetőügyben az ügyészség, valamint terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű, terhelt2 rendőr törzsőrmester II. rendű, terhelt3 rendőr őrmester III. rendű és terhelt4 rendőr főhadnagy IV. rendű vádlottak és védőik által benyújtott másodfellebbezéseket elbírálva a Kúria a Fővárosi Ítéltábla 6.Kbf.12/2020/20/I. számú ítéletét megváltoztatja.

Megállapítja, hogy terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetésből annak végrehajtása elrendelése esetén legkorábban a szabadságvesztés 2/3 (kettő-harmad) részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra.

terhelt3 rendőr őrmester III. rendű vádlottat katonai mellékbüntetésül 1 (egy) év várakozási idő meghosszabbítására is ítéli.

A Kúria egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A Kúria ítélete ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

[1] **I.** helységi Törvényszék Katonai Tanácsa a Kb.II.3/2019/24/II. számú, 2019. december 12. napján meghozott ítéletében terhelt1 r. főtörzsőrmestert bűnösnek mondta ki lőszerrel visszaélés büntetében [Btk. 325. § (2) bekezdés a) pont], ezért őt megrovásban részesítette. Kötelezte az I. rendű vádlottat az eljárás során felmerült 158.012 forint büntügyi költségből 47.847 forint büntügyi költség állam javára történő megfizetésére. A bíróság ugyanakkor terhelt1 r. főtörzsőrmester I. rendű vádlottat az ellene hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c) pont] miatt emelt vád alól felmentette. A bíróság terhelt2 r. törzsőrmester II. rendű és terhelt3 r. őrmester III. rendű vádlottakat az ellenük társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c) pont] miatt emelt vád alól, míg terhelt4 r. főhadnagy IV. rendű vádlottat az ellene előjárói intézkedés elmulasztásának vétsége [Btk. 452. § (2) bekezdés a) pont] miatt emelt vád és következményei alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült büntügyi költségből 110.165 forint büntügyi költséget a magyar állam visel.

[2] Az ítélettel szemben az ügyészség jelentett be fellebbezést az I. rendű vádlott terhére a felmentő rendelkezés miatt, bűnössége megállapítása érdekében, továbbá halmazati büntetesként felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért. A II. rendű, a III. rendű és a IV. rendű vádlottak terhére a felmentésük miatt, a bűnösségük megállapítása érdekében és pénzbüntetés kiszabásáért fellebbezett.

[3] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2020. szeptember 16. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozott 6.Kbf.12/2020/20/I. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, terhelt1 r. főörzsőrmester I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki még a Btk. 305. § c) pontjába ütköző, társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntetében is, ezért – halmazati büntetésül – egy évi börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását kettő évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a 2018. március 3. napjától 2018. március 6. napjáig őrizetben töltött idő végrehajtás elrendelésének esetére a szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról. Az I. rendű vádlottat előzetesen mentesítette a büntetett előlethez fűződő hátrányos következmények alól.

[4] A másodfokú bíróság terhelt2 r. törzsőrmester II. rendű és terhelt3 r. őrmester III. rendű vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütköző társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, ezért a II. rendű vádlottat 200 napi tétel, a III. rendű vádlottat 250 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, napi tétel összegeként mindkét vádlott vonatkozásában 1.000 forint összeget állapított meg. A II. és III. rendű vádlott által 2018. március 3. napjától 2018. március 6. napjáig őrizetben töltött idő beszámításával 3 napi tétel pénzbüntetést lerovottnak tekintett. Rendelkezett arról, hogy a II. rendű vádlott esetén fennmaradó 197.000,-, a III. rendű vádlott esetén fennmaradó 247.000,- forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni, ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

[5] A másodfokú bíróság terhelt4 r. főhadnagy IV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rendbeli, a Btk. 452. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző eljárói intézkedés elmulasztásának vétségében, ezért halmazati büntetésül 200 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy a 300.000 forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

[6] Az eljárás során felmerült 158.012 forint bűnügyi költségből terhelt1 r. főörzsőrmester I. rendű vádlottat 58.923 forint, terhelt2 r. törzsőrmester II. rendű vádlottat 25.046 forint, terhelt3 r. törzsőrmester III. rendű vádlottat 31.076 forint, míg terhelt4 r. főhadnagy IV. rendű vádlottat 11.076 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte. Az eljárás során felmerült további 31.889 forint bűnügyi költséget az ítéltábla rendelkezése szerint az állam viseli.

[7] A másodfokú ítélet ellen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség terhelt3 r. törzsőrmester III. rendű és terhelt4 r. főhadnagy IV. rendű vádlottak terhére, a III. rendű vádlott esetében súlyosításért, a soron következő fizetési fokozatba előre sorolásra előírt várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetés kiszabásáért; terhelt4 r. főhadnagy IV. rendű vádlott esetében a halmazati büntetésül kiszabott pénzbüntetés napi tételszámának és a napi tétel összegének súlyosítása végett jelentett be fellebbezést; a vádlottak és védőik felmentésért jelentettek be másodfellebbezést.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség másodfokú ügyészi fellebbezésében előadta, hogy a másodfokú katonai tanács nem vette kellő súllyal figyelembe, hogy a kriminológiai értelemben véve bűnismétlő terhelt3 r. őrmester III. rendű vádlott a Készenléti Rendőrség

állományában eddig teljesített öt éves szolgálata során második alkalommal került katonai büntetőeljárás hatálya alá, mert öt korábban a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2017. március 7. napján kelt és jogerős Kb.II.18/2017/2. számú határozatával a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelezettségszegés vétsége miatt 100 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A III. rendű vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok maradéktalan elérése végett ezért a Btk. 136. § (1) bekezdés b) pontja és a 140. § (1.a.) bekezdése szerinti, a soron következő fizetési fokozatba előre sorolásra előírt várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetést is indokolt kiszabni.

[9] A Fellebbviteli Főügyészség emellett indítványozta, hogy terhelt⁴ r. főhadnagy IV. rendű vádlottal szemben a Kúria a kiszabott pénzbüntetésnél magasabb napi tételszámú és a napi tételhez rendelt magasabb összegű pénzbüntetést szabjon ki.

[10] A Fellebbviteli Főügyészség egyebekben a másodfokú ítéletet az I. és II. rendű vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

[11] Az I. rendű vádlott védője fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy tévedett a másodfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlott bűnösségét hivatali visszaélés büntetében megállapította. Álláspontja szerint a másodfokon lefolytatott részbizonyítás nem eredményezett a bizonyítékok körében olyan változást, amely alapot ad ezen cselekmény vonatkozásában a bűnösség megállapítására. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat számba vette, mely alapján helyesen vont le következtetést a hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól történő felmentésre. Az elsőfokon megállapított tényállás másodfokú eljárásban történő felülmérlegelése jogszabályellenes volt, emiatt az I. rendű vádlott bűnösségének megállapítása sem törvényes. Indítványozta, hogy a Kúria az I. rendű vádlottat a hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel, egyebekben pedig a másodfokú ítéletet enyhítse.

[12] A II. rendű vádlott védője fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy a másodfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. A másodfokú bíróság álláspontjára figyelemmel a vádnak azt kellett volna bizonyítani, hogy a cselekmény elkövetésekor a vádlottak azzal a céllal készítették a fényképfelvételeket, hogy azzal saját magukat szórakoztassák és azzal a céllal tették fel egy zárt Messenger-csoportba, hogy az a jövőben számukra kedvezőbb helyzetet, esetlegesen nagyobb elismerést szerezzen. Ennek megállapítása a másodfokú bíróság részéről téves következtetésen alapul. Az elkövetők a fényképfelvétel rögzítésekor nem számolhattak azzal, hogy bármiféle előnyt fognak élvezni közösségükben; szakmai előny, ami a szolgálati előmenetelüket biztosította volna fel sem merülhet. Téves a másodfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a vádlottak intézkedésük során nem készíthettek az intézkedésről fényképfelvételt. Az a tény, hogy az intézkedés során fényképfelvétel készült, nem bizonyítja azt, hogy az célzatosan, az elkövetők szórakoztatására készült volna. Másrészt az így elért előny, ha ilyenről egyáltalán lehet beszélni, olyan csekély mértékű, hogy a büntetőjog terén előnyként nem határozható meg. A II. rendű vádlott cselekménye álláspontja szerint legfeljebb szolgálati vétségnek tekinthető, de nem lehet azt bűncselekménynek tekinteni, mivel több tényállási eleme is hiányzik a hivatali visszaélésnek. Mindezek miatt a II. rendű vádlott felmentését indítványozta.

[13] A III. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az ügyészi másodfellebbezést indokolatlannak és megalapozatlannak tartja, egyben a III. rendű vádlott felmentésére irányuló másodfellebbezését fenntartotta. Előadta, hogy a Legfőbb Ügyészség átiratában tévesen hivatkozott arra, hogy a III. rendű vádlottal szemben felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtása esetére határozza meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, mivel vele szemben pénzbüntetés került kiszabásra. A III. rendű vádlott védője fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mert helytelen ténybeli következtetést tartalmaz a III. rendű vádlott cselekvősege kapcsán. Ezért indítványozta, hogy a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg a harmadfokú nyilvános ülésen, és a III. rendű vádlottat mentse fel a vád alól. A harmadfokú bíróság a megalapozatlanságot küszöbölje ki olyan módon, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást állítsa helyre úgy, hogy a másodfokú bírósági tényállás-változtatásokat, helytelen ténybeli következtetéseket a III. rendű vádlott kapcsán mellőzze.

[14] Álláspontja szerint az eltérő rendelkezésre figyelemmel megnyílt a másodfellebbezés lehetősége: az ügyészség másodfellebbezése a másodfokú ítélet Be. 115. § (3) bekezdésének b) pontja szerinti rendelkezését, a vádlottak és védőik által bejelentett másodfellebbezések a Be. 613. § (a) bekezdésének aa.) pontja szerinti ellentétes döntést sérelmezik, így a fellebbezések joghatályosak. A felülvizsgálat terjedelme a Be. 618. § (1) és (2) bekezdésében írtakra terjed ki. A védő álláspontja szerint az eljáró bíróságok hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási szabálysértést nem vétettek. A másodfokú bíróság által az elsőfokú ítélet B) tényállási része tekintetében helyesbített tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mert helytelen ténybeli következtetést tartalmaz a III. rendű vádlott cselekvősege, szándéka, célzata kapcsán, így a harmadfokú eljárásban nem irányadó. Az elsőfokú katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[15] A védő az ügyészség súlyosításra irányuló másodfellebbezését indokolatlannak és megalapozatlannak tartotta az idő múlására, a mértékes indítvány tartalmára figyelemmel, ezért annak elutasítását indítványozta.

[16] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság joganyag ismertetése révén fogatosított eljárása bizonyításnak nem tekinthető, ugyanakkor az a IV. rendű vádlott cselekménye megítéléséhez kapcsolódik, az nem használható fel az I.-III. rendű vádlottak vonatkozásában mérlegeléssel megállapított elsőfokú ítélet felülbírálatához, felülmérlegeléséhez. Álláspontja szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor az ügyészség ezen bizonyítási indítványnak helyt adott és tárgyalást tartott nyilvános ülés helyett.

[17] A védő hivatkozott a Be. 591. § (1) és az 584. § (5) bekezdésére, valamint a Be. 520. § (1) és (2) bekezdésére is, mely alapján arra a következtetésre jutott, hogy az ügyészség a másodfokú eljárásban, illetve fellebbezésében nem indítványozhatta volna ezt a bizonyítást, mivel a fellebbezés alapjául szolgáló bizonyítási eszköz nem az ítélet kihirdetését követően keletkezett, és arról nem az ítélet kihirdetése után szerzett tudomást, ezért az így lefolytatott bizonyításnak nem volt helye.

[18] A védő álláspontja szerint a vádirat B) pontja a III. rendű vádlott vonatkozásában nem jelöli meg a célzatot, sem a jogtalan hátrányt és a jogtalan előny mibenlétét, ugyanakkor hivatkozik arra, hogy a vádirati tényállás szerint a vádlottak az intézkedés alá vont, megalázott helyzetben lévő határsértőknek jogtalan hátrányt okoztak magatartásukkal; ezzel szemben a másodfokú bíróság túlterjeszkedett a vád keretein, mivel azt állapította meg, hogy az I. és III. rendű vádlott a maga számára nyilvánvalóan jogtalan előnyt szerzett. A célzat vonatkozásában kiegészített másodfokú ítélet a vádon túlterjeszkedett, ezzel a kiegészítéssel a védelem joga csorbult, mert nem adta meg a terheltnek a lehetőséget arra, hogy a másodfokú eljárásban bizonyítás keretében védekezhessen a jogtalan előnyszerzés célzatra, amikor eddig végig a jogtalan hátrányokozás szándékát tagadta.

[19] A védő szerint a másodfokú ítélet tényállása azért is részben megalapozatlan, mert a másodfokú bíróság téves és nem egyértelmű következtetést vont le a meglévő tényekből a III. rendű vádlott tudattartamára vonatkozóan. Álláspontja szerint önmagában a fénykép elkészítésével nem ért senkit jogtalan hátrány, figyelembe véve azt, hogy azok az elfogott személyek, akik a képen hason fekvő testhelyzetben találhatók, nem ismerhetők fel és nagy biztonsággal állítható, hogy nem is tudták és nem is észlelték azt, hogy róluk bármilyen felvétel készül, a fénykép rendőrök szűk rétege által hozzáférhető zárt Messenger-csoportban történő megosztásával ugyanilyen okból semmilyen hátrányt nem szenvedhettek el. Hivatkozott arra, hogy tévedett a másodfokú bíróság a Be. 592. § (1) bekezdés c) pontja alapján, amikor az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás B) pontját az I.-III. rendű vádlottak tevőlegessége kapcsán módosította, mert annak törvényi előfeltétele, a megalapozatlanság nem állt fenn; az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem volt sem felderítetlen, sem megalapozatlan. Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállástól törvényi előfeltételek hiányában történő olyan eltérés viszont éppen a másodfokú ítélet tényállásának megalapozatlanságát eredményezte, amely a harmadfokú eljárásban a másodfokú ítélet felülbírálata során kiküszöbölhető. A III. rendű vádlott bűnössége így az irányadó tényállás alapján továbbra sem állapítható meg. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Kúria a megalapozatlan másodfokú ítéletet változtassa meg és a III. rendű vádlottat mentse fel.

[20] A IV. rendű vádlott védője is indokolta írásban a fellebbezését. Kifejtette, hogy olyan adatok ismeretét és bizonyítottságát kérte számon a bíróság, amelyek nem álltak a IV. rendű vádlott rendelkezésére. Mivel a fényképfelvételről és annak feltöltéséről az előjáró magasabb beosztású parancsnokok is tudomást szereztek, mindaddig nem történt intézkedés, amíg tanú1 tábornok úr a cselekmény után több nappal nem ment le helységekre. Utalt tanú2 tanúvallomására, aki szerint a IV. rendű vádlott gondolhatta úgy, hogy a fénykép nem utal bűncselekményre. tanú2 ezredes úrnak is intézkedési kötelezettsége lett volna. Csak hónapokkal később érezték úgy a nyomozó szervek, hogy a IV. rendű vádlottnak is kellett volna valamit tennie. Védelem úgy ítélte meg, hogy nem történt intézkedésre okot adó jogsértés. A másodfokú bíróság olyan magatartás elmaradását írta a vádlott terhére, amely cselekvőség nem azonos a Btk. 452. § (1) bekezdésében írt elkövetői magatartással. A nem pontosan és tényszerűen megállapított vádlotti magatartás tipikus gondatlan emberi magatartásra utal, amelyet a Btk. 452. § (1) bekezdésében megfogalmazott bűncselekmény nem rendeli büntetni. Mindezek alapján indítványozta a vádlott felmentését.

[21] A Legfőbb Ügyészség BF.1105/2020/2. számú átiratában az ügyészi másodfellebbezést fenntartotta, a vádlottak és védőik által bejelentett másodfellebbezéseket alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az eltérő rendelkezésre figyelemmel megnyílt a

másodfellebbezés lehetősége. A katonai ügyész másodfellebbezése a másodfokú ítélet Be. 615. § (3) bekezdés b) pontja szerinti rendelkezését, a vádlottak és védőik által bejelentett másodfellebbezések a Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja szerinti ellentétes döntést sérelmezik, így a másodfellebbezések joghatályosak. A felülbírálat terjedelme a Be. 618. § (1) és (2) bekezdésében írtakra terjed ki.

[22] A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint az eljáró bíróságok a perrendi szabályokat megtartották, hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási szabálysértést nem vétettek; a másodfokú bíróság által helyesbített tényállás megalapozott, ezért a Be. 619. § (1) bekezdése alapján irányadó a harmadfokú eljárásban is. A másodfokú eljárásban a III. és a IV. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés a büntetési célok elérésére nem alkalmas, az ügyészi másodfellebbezés indokolásában helyesen részletezettek miatt a III. rendű vádlottal szemben a Btk. 136. § (1) bekezdés b) pontja és 140. § (1.a.) bekezdése szerinti, a soron következő fizetési fokozatba előre sorolásra előírt várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetés kiszabása is, míg a IV. rendű vádlott esetében a vele szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételei számának és napi tétel összegének felemelése indokolt.

[23] A másodfokú bíróság az I. rendű vádlott tekintetében elmulasztott rendelkezni a szabadságvesztés végrehajtása esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. E hiba a Be. 618. § (2) bekezdés alapján a harmadfokú eljárásban – a hiányzó rendelkezés pótlásával – kiküszöbölhető.

[24] A Legfőbb Ügyészség mindezek alapján indítványozta, hogy a Kúria a 2020. évi LVIII. tv. 211. § (7) bekezdése alapján alkalmazandó (2) bekezdése szerint tanácsulésen a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.12/2020/20/I. számú ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy a III. rendű vádlottal szemben szabjon ki a Btk. 136. § (1) bekezdés b) pontja és 140. § (1.a.) bekezdése szerinti a soron következő fizetési fokozatba előre sorolásra előírt várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetést, valamint állapítsa meg, hogy a III. rendű (helyesen I. rendű) vádlott a vele szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A Legfőbb Ügyészség emellett indítványozta, hogy a IV. rendű vádlott esetében a Kúria a vele szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát és a napi tétel összegét emelje fel, egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[25] A nyilvános ülésen az ügyész a másodfellebbezést és a legfőbb ügyészi indítványt változatlanul fenntartotta.

[26] Az I. rendű vádlott védője kifejtette: a tényállás felülmérlegelése jogszabályellenes volt, ez a harmadfokú eljárásban kiküszöbölhető, indítványozta, hogy az I. rendű vádlottat a hivatali visszaélés büntettének vádja alól a Kúria mentse fel, egyebekben a másodfokú ítéletet enyhítse.

[27] A II. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen az írásban benyújtott fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta, indítványozta, hogy a II. rendű vádlottat a Kúria bűncselekmény hiányában mentse fel. A másodfokon megállapított tényállás-változtatás a II. rendű vádlott cselekvőségét nem érinti, a másodfokú bíróság téves logikai következtetésre

tekintettel változtatta meg az elsőfokú bíróság által megállapított helyes tényállást. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a bűncselekmény tényállási elemei nem valósultak meg és a vádlottak által elkövetett cselekménynek nem volt társadalomra veszélyessége. Álláspontja szerint a vádlottak előny szerzésében megnyilvánuló célzata nem éri el a bűncselekmény szintjét, a rendőrségről kialakult pozitív képet nem befolyásolta az eset, ennek nem volt semmilyen visszhangja. Az ügy tárgyává tett kép zárt csoportban lett megosztva, a cselekményeknek nincs vagy nagyon csekély a társadalomra veszélyessége, ami fegyelmi jogkörben elbírálandó. A bűncselekmény megállapításához szükséges tényállási elem hiányzik.

[28] A III. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezését változatlanul fenntartotta, annyiban egészítette ki, hogy a másodfokon eljáró bíróság előtt a tényállást támadó fellebbezés nem foghat helyt. A gyakorlatban minden esetben következetesen elutasította a másodfokú bíróság, amikor az elsőfokon megállapított tényállás felülmérlegelését indítványozta egy joganyag ismertetésére tekintettel. A III. rendű vádlott cselekvőségét érintően a célzat és a szándék vonatkozásában az ügyészség nem következetes, a szubjektumban eltérő tartalom változtatása alapján ítéli meg az ügyészség a vádlott cselekvőségét, ami nem lehet tényállás alapja. A meglévő bizonyítékok között nincsen tényadat, hogy a kép készítésére lett volna eredeti megállapodás, és arra sincs tényadat, hogy a III. rendű vádlott a közzétételhez hozzájárult volna, arról sem tudott, hogy a kép készítőjének közzétételi szándéka volt. A társadalomra veszélyesség nem merült fel, a cselekmény nem bűncselekmény. Egy magáncélra készült kép nem veszélyes a társadalomra önmagában, a fegyelemsértés szintjén megmarad. Indítványozta, hogy a Kúria a III. rendű vádlottat mentse fel.

[29] A IV. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy a harmadfokú eljárásban azt kell megállapítani, hogy megvalósul-e a hivatali visszaélés. tanú2 ezredes nyilatkozata alapján megállapítható, hogy nem látszik a fénykép alapján bűncselekmény megvalósulása. A IV. rendű vádlott terhére rótt bűncselekmény tiszta mulasztásos cselekmény, a bíróság azonban nem vette figyelembe, hogy ő csak arról bírt tudomással, amit neki a többiek elmondtak. A IV. rendű vádlott nem szegett meg olyan kötelezettséget, ami felelősségre vonásra adna alapot. Nem történt meg a felelősségre vonás, más sem értékelte úgy az esetet, hogy intézkedésre irányuló kötelezettsége lenne. Őt hosszú ideig az ügyészség meg sem gyanúsította. Eljárásjogi szempontból kifejtette, a másodfokú eljárás során nem került sor olyan bizonyítás felvételére, ami eltérő tényállás megállapítására lehetőséget adna, csak jogszabályokat tett a tárgyalás anyagává, ezeket azonban már az elsőfokú bíróság is ismerte. Hivatkozott arra, hogy az ő magatartása a legkevésbé súlyos, mégis a IV. rendű vádlott kapta a legszigorúbb büntetést. Az ügyészség azt várja el, hogy a IV. rendű vádlott nem jól mérte fel azt, amit más sem tudott felmérni. Mindezek alapján a IV. rendű vádlott felmentését indítványozta.

[30] **II. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezése és a Legfőbb Ügyészség átirata** a III. rendű vádlott vonatkozásában, valamint az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tekintetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról történő rendelkezés elmaradása tekintetében alapos, egyebekben alaptalan; a vádlottak és védőik fellebbezése alaptalan.

[31] **III.** A Kúria legelőször is megvizsgálta, hogy a másodfokú bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezések alapján a harmadfokú eljárás lefolytatásának van-e helye, illetőleg a harmadfokú eljárást milyen terjedelemben kell lefolytatni.

[32] A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 615. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén.

[33] A Be. 615. § (2) bekezdés értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság

a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett, vagy vele szemben az eljárást megszüntette;

b) az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette;

c) a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

[34] A Be. 2021. január 1-jétől hatályos – és a másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés elbírálása során a Kúria eljárásában a Be. 868. § (1) bekezdésére figyelemmel jelen eljárásban is alkalmazandó – 615. § (2.a.) bekezdése alapján nem tekinthető ellentétes döntésnek, ha a vádlott egy cselekménye több bűncselekményt valósít meg és erre figyelemmel a másodfokú eljárásban az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés megváltoztatásának lett volna helye.

[35] A Be. 615. § (3) bekezdése értelmében a fellebbezés sérelmezheti

a) az ellentétes döntést, illetve

b) kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, az 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést vagy indokolást.

[36] A Be. 583. § (3) bekezdése szerint fellebbezésnek kizárólag a kiszabott büntetés vagy alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartalma; az ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező rendelkezés; a szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti indítványt, illetve a polgári jogi igényt érdemben elbíráló rendelkezése; vagy a felmentő ítélet indokolásának az 566. § (4) bekezdése, valamint a megszüntető határozat indokolásának 567. § (5) bekezdése tartama ellen is helye van.

[37] A Be. 615. § (5) bekezdésére figyelemmel a másodfokú ítéletnek a (3) bekezdésben meghatározottakon kívüli rendelkezése, illetve része ellen nincs helye fellebbezésnek.

[38] A Be. 615. § (4) bekezdés a) és b) pontjai alapján nincs helye fellebbezésnek – és értelemszerűen a tényállás megalapozottsága felülbírálatának sem – ha az elsőfokú bíróság ítéletével szemben:

- korlátozott fellebbezést jelentettek be [583. § (3) bekezdés],

- vagy a másodfokú bíróság az 590. § (5) bekezdés alapján a fellebbezéssel nem érintett rész tekintetében is felülvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét (bűnösség kérdésében, ha a vádlottat fel kell menteni, illetve a minősítés vagy joghátrány kérdésében).

[39] A felülvizsgálat terjedelmét a Be. 618. §-a határozza meg. Ennek (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság

a) a másodfokú bíróság ítéletének

aa) a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését,

ab) azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett és

b) az elsőfokú és másodfokú bírósági eljárást

arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[40] Azaz azt, hogy az eljáró bíróságok az eljárási szabályokat megtartották-e, a harmadfokú felülbírálat során fellebbezéstől függetlenül mind az első-, mind a másodfokú eljárás kapcsán vizsgálni kell. Egyebekben azonban a felülbírálat csak a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntésre, illetve az ezzel összefüggő rendelkezésekre terjedhet ki.

[41] A Be. 618. § (3) bekezdés a) pontja alapján akkor, ha a harmadfokú bíróság az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja a másodfokú ítéletet, hivatalból vizsgálja az alábbiak szerint:

[42] 1. az 590. § (5) bekezdés a)-c) pontjában meghatározottakat, azaz

- az elsőfokú bírósági eljárást, és ennek során vizsgálja azon eljárási szabályok megtartását, amelynek megsértése feltétlen hatályon kívül helyezést eredményez, így a 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése szerinti esetleges eljárási szabálysértéseket,

- a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, azonban csak akkor, ha a terheltet fel kell menteni vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni,

- és a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést;

[43] 2. a Be. 615. § (3) bekezdése szerinti, az összefüggő felülbírálatból eredő fellebbezés esetén – ha az a joghátrányon kívüli rendelkezést sérelmezett – felülbírálja az 590. § (5) bekezdés d) pontjában írtakat.

[44] A Be. 618. § (4) bekezdése teljes mértékben kizárja a fellebbezéssel nem támadott felmentő vagy megszüntető rendelkezés felülbírálatát.

[45] A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság ítéletét arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság a határozatát meghozta, kivéve, ha az a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozott.

[46] Az ítélet fellebbezéssel nem érintett részének felülbírálata során – ide értve az azon cselekmény miatti felülbírálatot, amely cselekmény tekintetében a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróság döntésével szemben fellebbezésnek nincs helye – a Be. 619. § (4) bekezdés II. fordulata alapján az ítélet megalapozottsága nem vizsgálható, a határozat kizárólag a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapozható.

[47] Mindezeket figyelembe véve jelen ügyben a másodfokú bíróság ítéletével szemben benyújtott fellebbezésekkel kapcsolatosan a következők állapíthatóak meg.

[48] A Fővárosi Ítéltábla másodfokú ítélete a helységi Törvényszék elsőfokú ítéletével ellentétes a II., III. és IV. rendű vádlottak esetében, valamint az I. rendű vádlott esetében a hivatali visszaélés büntette vonatkozásában, nem ellentétes ugyanakkor az I. rendű vádlott tekintetében a lőszerrel visszaélés büntetében történő bűnösség megállapításának kérdésében. Az ellentétes döntés megnyitja a fellebbezés lehetőségét a harmadfokú bírósághoz. A másodfokú bíróságnak az I. rendű vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének a lőszerrel visszaélés büntetében történő bűnössége megállapítása nem ellentétes, ezért ezen rendelkezéssel szemben önállóan másodfellebbezésnek nincs helye, azonban az ellentétes rendelkezésekkel szemben benyújtott joghatályos másodfellebbezések következtében a harmadfokú bíróság ezen bűncselekmény tekintetében is elvégzi a harmadfokú felülbírálatot, de kizárólag a másodfokú bíróság által helyben hagyott, jogerősen megállapított tényállás alapján azzal, hogy annak megalapozottsága nem vizsgálható, és kizárólag abban a terjedelemben, hogy az így megállapított tényállás alapján helye van-e az I. rendű vádlott felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének, illetőleg, hogy ezen cselekmény minősítése törvényes-e. A fellebbviteli főügyészesség ellentétes döntéssel szemben benyújtott fellebbezése a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontjára alapozva támadhatja az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, büntetés kiszabásával kapcsolatos rendelkezést, illetőleg az egyszerűsített felülvizsgálat alapjául szolgáló rendelkezést (jelen esetben a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés törvényi kötelező rendelkezése elmulasztását). A vádlottak és védőik a Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja alapján sérelmezhetik az ellentétes döntést, azaz az I. rendű vádlott és védője a hivatali visszaélés bűncselekményében történő bűnösség megállapítását és ennek következményeit; a II. és III. rendű vádlottak, valamint védőik a hivatali visszaélés bűncselekményében történő bűnösség megállapítását és ennek következményeit; a IV. rendű vádlott és védője pedig az előjárói intézkedés elmulasztásának bűncselekményében történő bűnösség megállapítását és ennek következményeit.

[49] A Kúria, mint harmadfokú bíróság a fellebbezések alapján felülbírálja

- a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését (bűnösség megállapítását),

- azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett: a büntetés kiszabását és a másodfokú ítélet büntetéssel kapcsolatos egyéb rendelkezéseit, ideértve a bűnügyi költség viselésére történő kötelezést is,

- valamint az első- és másodfokú bírósági eljárást, arra tekintet nélkül, hogy ki milyen okból fellebbezett.

[50] A Kúria, mint harmadfokú bíróság emellett az ítélet fellebbezéssel nem érintett része (az I. rendű vádlott lőszerrel visszaélés büntetében történő bűnösségének megállapítása) részében is felülbírálja a bírósági eljárást és azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a 607. § (1) bekezdése és 608. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni; a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha az alapján az I. rendű vádlottat fel kellene menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kellene szüntetni; illetve a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést.

[51] A Kúria, mint harmadfokú bíróság az I. rendű vádlott vonatkozásában a lőszerrel visszaélés bűncselekménye tekintetében a másodfokú bíróság ítéletével e vonatkozásban helybenhagyott, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítva végezte el, ebben a körben a tényállás megalapozottságát a Be. 619. § (4) bekezdésére figyelemmel nem vizsgálta. A másodfokú bíróság által megállapított, az I. rendű, II. és III. rendű vádlottak tekintetében a hivatali visszaélés büntette alapjául szolgáló tényállás, valamint a IV. rendű vádlott vonatkozásában az előjárói intézkedés elmulasztása vétségének alapjául szolgáló tényállás vonatkozásában vizsgálta, hogy a másodfokú bíróság által megállapított, és az ítélete alapjául szolgáló tényállás megalapozatlan-e; megalapozott tényállás esetén a Kúria, mint harmadfokú bíróság határozatát a másodfokú bíróság által megállapított, ítélete alapjául szolgáló tényállásra alapítja.

[52] A Be. 619. § (2) bekezdése értelmében a harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak. Ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, és a helyes tényállás az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészíti, illetve helyesbíti.

[53] A Kúria a harmadfokú eljárást mindezen keretek között, a megjelölt terjedelemben és korlátok között bírálta felül.

[54] IV. A Kúria, mint harmadfokú bíróság a fellebbezést a Be. 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el. A Legfőbb Ügyészség indítványozta, hogy a Kúria a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készütségről szóló 2020. évi LVIII. tv. 211. § (7) bekezdésére figyelemmel a harmadfokú eljárásban is irányadó (2) bekezdése alapján a fellebbezéseket tanácsulésen intézze el, azonban mivel a Kúria felhívására az I. rendű vádlott, valamint a II. rendű vádlott és a védője indítványozták nyilvános ülés tartását, ezért a Kúria az ügyet nyilvános ülésen bírálta el.

[55] A Kúria a harmadfokú felülbírálat során megállapította, hogy az első- és a másodfokú bíróság az eljárása során olyan eljárási szabályt nem sértett, amely miatt az ítéletét hatályon kívül kellene helyezni.

[56] A Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítélete a sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozott, ezért határozatát arra a tényállásra alapította, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta (a hivatali visszaélés büntette, valamint az előjárói intézkedés elmulasztása vétsége tekintetében).

[57] A Kúria a III. rendű vádlott védőjének fellebbezésében foglaltakra is figyelemmel kifejti, hogy amennyiben a büntetőjogi felelősség megállapításának alapját jogszabály, az állami irányítás egyéb jogi eszköze, más szabályzó vagy egyedi döntés, az ezekben foglalt kötelezettség megszegése vagy elmulasztása alapítja meg, annak bizonyítás tárgyává tétele, illetve a jogi indokolás körében való felhasználása elengedhetetlen annak megállapítása érdekében, hogy a vádlott magatartása mely norma megszegésével válik a törvényi tényállás részévé. A bíróság által megállapított történeti tényállásnak ugyanis nem a Büntető Törvénykönyv Különös Részében meghatározott törvényi tényállás felsorolását, hanem azon történeti tények összességét kell megjelölnie, ideértve a büntetőjogi felelőséget megalapozó normasértés alapjául szolgáló norma és annak tartalma megjelölését is, amely alapján megállapítható, hogy a vádlott magatartása a Büntető Törvénykönyv által meghatározott, büntetni rendelt törvényi tényállási magatartás kereteibe illeszthető. Minderre figyelemmel a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy e tekintetben a IV. rendű vádlott cselekvőségének megítélése érdekében a tényállás részét kell, hogy képezze azon kötelezettség megállapítása is, amely kötelezettség elmulasztása eredményezte a IV. rendű vádlott vonatkozásában a büntetőjogi felelősség ténybeli alapját.

[58] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás e részében felderítetlen volt, így részben megalapozatlan, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § a) pontja alapján kiküszöbölhetett olyan módon, hogy a tényállást kiegészítette, illetve helyesbíthette, illetve a helyes tényállást az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás útján megállapíthatta.

[59] A egyéb érdekeltl Igazgatójának 1/2017. (XI.15.) számú intézkedése a egyéb érdekeltl Ügyrendjéről nem jogszabály és nem is az állami irányítás egyéb eszköze, hanem egyedi szervezeti döntés, ennek folytán azok hivatalbóli ismerete – a jogszabályokkal ellentétben – nem követelhető meg, így annak a bizonyítás tárgyává tétele, okirati bizonyítékként történő felhasználása valódi és indokolt bizonyítási cselekmény, melynek következtében a másodfokú bíróság indokoltan tartott tárgyalást, mivel a bizonyítás felvételére a másodfokú eljárásban is csak tárgyaláson kerülhet sor.

[60] A lefolytatott bizonyítás alapján kizárólag a IV. rendű vádlott cselekvőségét érintő részében került sor az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölésére. A másodfokú bíróság az I., II. és III. rendű vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem tartotta megalapozatlannak, ezen tényállás részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölésére nem került sor. A másodfokú bíróság a hivatali visszaélés büntetében a bűnösség megállapítását és az ezzel kapcsolatos ítéleti rendelkezéseket az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállásra alapította.

[61] A másodfokú bírósági eljárásban bizonyítás felvételének a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében akkor is van helye, ha a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak [Be. 594. § (1) bekezdés], ezért még annak ellenére is, hogy ezen bizonyítási eszköz előterjesztése a védői fellebbezésben foglaltaknak megfelelően valóban késedelmes, mivel ezen bizonyítási eszköz létezéséről már az elsőfokú eljárásban is tudott az ügyészség, az indítvány alapján a másodfokú bizonyítás lefolytatása törvényes volt. A Be. 520. § (6) bekezdése értelmében, ha az indítványozott bizonyítás lefolytatása nélkül a tényállás nem tisztázható, a bíróság az (1)-(3) bekezdés rendelkezéseivel ellentétesen előterjesztett indítványnak is helyt adhat. Ebben az esetben a bíróság – feltéve, hogy az indítvány előterjesztése az eljárás elhúzására alkalmas – az ügyészség indítványa esetén tájékoztathatja az ügyészség vezetőjét, egyebekben rendbírsággal sújthatja az indítványozót. Mindezek alapján a bíróságnak helyt kellett adni az ügyészség által előterjesztett bizonyítási indítványnak, mivel az szükséges volt a tényállás tisztázásához, a részleges megalapozatlanság kiküszöböléséhez, ugyanakkor nem vezetett az eljárás elhúzásához. A másodfokú bíróság ezért a IV. rendű vádlott vonatkozásában törvényesen folytatott le bizonyítást, a lefolytatott bizonyítás alapján, valamint a IV. rendű vádlott tudattartamára vonatkozó elsőfokú ítéleti megállapítás mellőzése esetén helyes ténybeli következtetés alapján tudta kiküszöbölni az ítéleti tényállás részbeni megalapozatlanságát, így vált az ítélet megalapozottá. A Be. 163. § (2) bekezdése értelmében a bíróságnak a döntését valósághű tényállásra kell alapoznia, a Be. 164. § (3) bekezdése pedig csak azt zárja ki, hogy indítvány hiányában a bíróság konkrét bizonyíték beszerzésére és megvizsgálására nem köteles, azonban nem zárja ki akár a hivatalból történő bizonyítás lehetőségét is (EBH 2019.B.23.). A bíróság azonban jelen esetben indítvány alapján végzett bizonyítást a másodfokú eljárásban.

[62] Az irányadó ítéleti tényállás I. és II. pontjának lényege szerint: A egyéb érdekelt1 állományába tartozó terhelt1 rendőr-főtörzsőrmester I. rendű, terhelt2 rendőr törzsőrmester II. rendű és terhelt3 rendőr őrmester III. rendű vádlott 2018. február 11. napján 20 óra körüli időben a egyéb1 illetékeségi területén intézkedést kezdeményezett három albán és egy iráni határsértővel szemben.

[63] Ennek során a határsértőket hassal a földre fektették, majd azok kiszolgáltatott állapotát hivatali helyzetükkel visszaélve arra használták fel, hogy a II. rendű vádlott mobiltelefonnal olyan fényképfelvételt készített, amelyen az látható, hogy a III. rendű vádlott az egyik határsértő hátára könyököl, míg az I. rendű vádlott a III. rendű vádlott fejét hátulról fogva az objektív felé fordította. A vádlottak ezt a fényképet a egyéb2 állományának tagjait tömörítő Messenger csoportba megosztották, így az intézkedés alá vont megalázó helyzetben lévő határsértőknek jogtalan hátrányt okoztak.

[64] terhelt4 rendőr főhadnagy IV. rendű vádlott a szolgálat leadásakor tudomást szerzett a fenti fényképfelvételről és azt meg is tekintette. Az I. rendű vádlottal szóban közölte, hogy helytelenül jártak el a fénykép elkészítésekor, ennek ellenére azonban nem tette meg a szükséges intézkedést és jelentést és ezzel megsértette a egyéb érdekelt1 igazgatójának 1/2017. (XI.15.) számú intézkedése, a egyéb érdekelt1 ügyrendjének V. Fejezetében írt általános vezetői feladatait. Az I., II. és III. rendű vádlottakkal szemben semmilyen intézkedést nem tett, csupán az alosztály állományának tagjai részére új Messenger csoportot hozott létre.

[65] A hivatali visszaélés bűncselekményének alapjául szolgáló elsőfokú ítéleti tényállás esetében a másodfokú bíróság nem állapított meg megalapozatlanságot, ebben a körben nem folytatott le bizonyítást, és részbeni megalapozatlanság egyéb módon történő kiküszöbölésére sem került sor. Mindezek miatt téves a védők hivatkozása a felülmérlegelési tilalom megsértésére. A Be. 59. § (2) bekezdése csak az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölésével kapcsolatosan fogalmaz meg tilalmat: ha a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során – a helyes tényállás érdekében felvett bizonyítás, az ügyiratok tartalma vagy ténybeli következtetés kapcsán – az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti. A másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság által megállapított ténnyel össze nem függő, valamint a megalapozatlansággal nem érintett tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat. A másodfokú bíróság az I., II. és III. rendű vádlottak tekintetében megállapított tényállást nem tartotta megalapozatlannak, e tekintetben bizonyítékértékelést nem végzett. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból vont le eltérő jogi következtetést az I., II. és III. rendű vádlottak tekintetében a hivatali visszaélés büntette vonatkozásában, erre pedig törvényes lehetősége volt. Az I., II., III. és IV. rendű vádlottak terhére a bűnösség megállapítására irányuló elsőfokú ügyészségi fellebbezés folytán súlyosítási tilalom nem állt fenn, ugyanakkor a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre a fellebbezésekre figyelemmel teljes körű volt [Be. 590. § (1) bekezdés], így a megalapozott tényállás alapján a másodfokú bíróságnak joga volt a bűnösség kérdésében eltérő döntést hozni, a bűnösség megállapítására figyelemmel a cselekmény minősítését megállapítani és büntetést kiszabni, valamint ennek következtében az egyéb járulékos kérdéseket, ideértve a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezést is meghatározni.

[66] A vádon túlterjeszkedésre történő hivatkozás sem alapos. Nem jelenti a vádelv sérelmét, ha a bíróság ügydöntő határozatában megállapított tényállás ugyan nem fedi teljesen a vádiratban leírt tényeket, de a bűncselekmény törvényi tényállásának lényeges elemeit alkotó tények tekintetében annak megfelel, ezért a tettazonosság keretén belül marad (BH 2011.245.).

[67] A vád tárgyává tett történeti tények körében nem a különös részi törvényi tényállás jogi fogalmait kell felsorolni, hanem azokat a tényeket, amelyek alkalmasak az indítványozott (vagy akár attól eltérő), ám mindenképpen büntetőtörvénybe ütköző cselekmény megállapítására. Nem értékelhető törvényes vád hiányaként és a vádon túlterjeszkedésként az, ha a bíróság egy bűncselekmény törvényi tényállását megvalósító elkövetési magatartás kapcsán a tettazonosság keretei között a vádiratban le nem írt tényt is megállapít (BH 2017.217.).

[68] A vádhoz kötöttség elvéből fakad a tettazonosság szükségessége, vagyis az ítéletnek a vádirat által leírt cselekménnyel kapcsolatos tényeket kell tartalmaznia. A bíróság olyan tényeket is rögzíthet ítéletében, amelyet a vádirati tényállás nem tartalmaz. Nem jelenti a vádelv sérelmét, ha a bíróság a történeti tényállással összefüggésben olyan részletet is megállapít, amelyet a vádirat nem tartalmazott, valamint akkor sem sérül a vádelv, ha a bíróság határozatában foglalt tényállás nem fedi a vádban foglalt tényeket, de a bűncselekmény lényeges elemét alkotó tények tekintetében annak megfelel (BH 2005.7.).

[69] Jelen esetben a vádirat lényegét alkotó cselekmény az első- és másodfokú eljárásban, valamint a harmadfokú eljárásban is változatlan maradt. A hivatali visszaélés és az előjárói intézkedés elmulasztása alapjául szolgáló vádirati történeti tényállás, valamint az első- és másodfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás az I., II. és III. rendű vádlottak esetében az intézkedés során történő fénykép készítésről, majd annak zárt Messenger-csoportba történő feltöltéséről, illetőleg a IV. rendű vádlott által a feltöltést követően annak tényéről, valamint az elkészített képről történő tudomásszerzést követő cselekvőségéről és mulasztásáról szól. Nem jelenti a vádhoz kötöttség elvének sérelmét az, ha a megállapított történeti tényállás részét képező tudattartam esetén a bűncselekmény törvényi tényállási elemei között szereplő egyik célzat helyett másik célzatot állapít meg a bíróság (hátrány okozása helyett előny szerzése).

[70] A Kúria a másodfokú bíróság ítéletének alapjául szolgáló tényállás megalapozottsága vizsgálata keretében a védők által kifejtettekkel kapcsolatosan megállapította, hogy az eljáró bíróságok helyesen rögzítették, hogy a véletlen elesésre történő hivatkozással szemben a hivatali visszaélés alapjául szolgáló fénykép beállított, annak készítésekor az I. rendű és III. rendű vádlott tudatában volt annak, hogy a II. rendű vádlott fényképet készít róluk, annak elkészítésébe beleegyeztek és a beállított pózból következően annak elkészültét kívánták is. Az I., II. és III. rendű vádlottak tisztában voltak azzal, hogy a II. rendű vádlott mobiltelefonnal készíti a fényképet, amely elkészítése nem hivatali feladatuk részét képezte, magáncélú használatnak minősült, és hogy a fénykép elkészítésére hivatalos eljárásuk alatt került sor. A fénykép kompozíciójából megállapítható, hogy annak elkészülte azt a célt szolgálta, hogy az elfogott határsértőket „trófeaként” ábrázolva tüntesse fel, és a III. rendű vádlottat úgy mutassa be, mint a sikeres eredmény eléréjét, akit a helyzet dokumentálásában III. rendű vádlotthoz hasonló büszkeséget megjelenítő arckifejezéssel az I. rendű vádlott is egyetértőleg támogat. Az I., II. és III. rendű vádlottak magatartása a fénykép alapján egyértelmű, azon vádlotti nyilatkozat, mely szerint egy sikeres szakmai eredményt értek el és ezt kívánták megörökíteni, ugyancsak egyértelművé teszi, hogy a fénykép elkészítésére egyenes szándékkal került sor, annak célja a fényképen beállított helyzet, és nem pedig egy véletlenül előállt humoros eset megörökítése volt. A Kúria ugyanakkor megállapította azt is, hogy a hivatali eljárás keretébe nem tartozott bele az, hogy magáncélra a rendőri intézkedés bármely mozzanatát emlék, vagy szórakozás céljából saját mobiltelefonnal megörökítsék. A mobiltelefon saját célú használata még abban az esetben is tiltott volt, ha a mobiltelefon hivatali célú használata a kapcsolattartás nehézségeire figyelemmel egyébként engedélyezve volt. A vádlottaknak nem volt kötelezettsége a rendőri intézkedés során elfogott határsértők hivatalos eljárásban történő, a tényállásban írtak szerinti dokumentálása, róluk fényképfelvétel elkészítése, de annak nyilvánvalóan nem is ilyen módon kellett eleget tenni. A fénykép alapján kizárható, hogy azt az I., II. és III. rendű vádlottak szolgálati feladatuk ellátása során, a feladathoz tartozó módon készítették volna el; egyértelműen megállapítható, hogy nem a feladat teljesítéséhez kötődött, így magáncélra készült, a megjelenített képi

tartalom pedig ellenkezik a hivatalos eljárás céljával. Mindezek önmagában a felvétel megtekintéséből megállapíthatók, ezért a zárt Messenger-csoportba történő feltöltést követően annak IV. rendű vádlott által történő megtekintésekor számára, mint az I., II. és III. rendű vádlottak előjárója, továbbá a csoport tagjai számára is ismerté váltak. Az a tény, hogy a IV. rendű vádlott új Messenger-csoportot hozott létre, egyértelműen arra utal, hogy a fénykép elkészítését és annak tartalmát nem tartotta elfogadhatónak. A tanú² ezredes tanúra történő hivatkozással kapcsolatban a Kúria megállapítja, hogy a tanú vallomása alapján is a parancsnoknak kell kivizsgálni az esetet vagy intézkedni a kivizsgálás kezdeményezéséről, ez a IV. rendű vádlott részéről nem történt meg.

[71] A Kúria mindezek alapján a harmadfokú felülbírálatot arra a tényállásra alapozta a hivatali visszaélés büntette, valamint az előjárói intézkedés elmulasztása vétsége tekintetében, amelyre a másodfokú bíróság az ítéletét alapozta; míg a fellebbezéssel nem érintett lőszerezéssel visszaélés büntette esetében a törvény által előírt vizsgálatot a jogerősen megállapított tényállásra, annak megalapozottságát nem vizsgálva végezte el.

[72] V. Az elsőfokú bíróság által az ítélet III/A. pontjában megállapított tényállás alapján az ügyben eljáró bíróságok törvényesen állapították meg az I. rendű vádlott bűnösségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 325. § (2) bekezdés a) pontja szerinti lőszerezéssel visszaélés büntettében, mivel a tényállás alapján az I. rendű vádlott kézi lőfegyverhez tartozó csekély mennyiséget [Btk. 325. § (6) bekezdés] meghaladó lőszert engedély nélkül megszerzett és tartott. Az I. rendű vádlott vonatkozásában ezért az ő esetében ezen cselekmény miatt felmentésnek vagy az eljárás megszüntetésének helye nincs, a cselekmény minősítése is törvényes.

[73] A Btk. 305. § c) pontja értelmében az a hivatalos személy, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali helyzetével egyébként visszaél, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[74] A hivatali visszaélés büntettének jogi tárgya az államapparátus törvényes, szabályszerű működésébe, valamint az állami szervekbe és hivatalos személyekbe vetett bizalom. A hivatali visszaélés bűncselekménye ezért akkor állapítható meg, ha a hivatalos személy a törvényi tényállásban meghatározott elkövetési magatartások valamelyikét úgy fejt ki, hogy az közvetlen összefüggésben van a hivatali működésével, ezáltal sérti vagy veszélyezteti a hivatali működés törvényességébe vetett bizalmat (BH 2014. 68.).

[75] Az I., II. és III. rendű vádlottak a Btk. 459. § (1) bekezdés 11. pontjára figyelemmel a cselekmény elkövetésekor hivatalos személyként jártak el.

[76] A hivatali visszaélés bűncselekménye csak egyenes szándékkal követhető el, mivel a törvény a szándékon túl a célzatot is megköveteli.

[77] Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen hivatkozik arra, hogy a bűncselekmény 305. § c) pontjában írt elkövetési magatartása a bűncselekmények megállapítására alkalmas cselekmények legtágabb köre, ide tartozik minden olyan formailag törvényesnek látszó intézkedés, eljárás, amely a hivatali helyzethez fűződő jogok rendeltetésellenes gyakorlását

jelenti. A célzatra figyelemmel a cselekmény feltétele a jogtalan hátrány okozására vagy a jogtalan előny szerzésére irányuló szándék. Jogtalan az a hátrány vagy előny, amely az elkövető hivatalos személyi mivoltát felhasználva a hivatali eljárás nyújtotta lehetőség nélkül nem jöhetett volna létre, és amelynek okozására vagy szerzésére nincsen jogszabályi alap. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatosan is helyesen hivatkozik arra, hogy a hátrány, illetve az előny az elkövetéshez kapcsolódó olyan helyzet, amely valakire nézve kedvezőtlenebb, illetve kedvezőbb, mint az elkövetést megelőző korábbi helyzet. A hátrány vagy előny lehet akár vagyoni, akár személyes (erkölcsi). A hátrányt a tettesen kívüli személynek kell elszenvednie, az előny azonban jelentkezhet a tettesnél, de másnál is. Az előnynek, vagy hátránynak jogtalannak kell lennie és az elkövetési magatartásokkal kell oksági kapcsolatban lenni.

[78] A Kúria ezért rámutat, hogy a hivatali visszaélés büntette célzatos bűncselekmény, megvalósulásához nem szükséges, hogy a hivatalos személy jogellenes magatartása folytán ténylegesen bekövetkezzék a jogtalan előny vagy a jogtalan hátrány. Elegendő, hogy az elkövető ennek érdekében valósítsa meg (BH 2016.260.I.).

[79] Az elsőfokú bíróság ezen helyes alapokról indulva helytelen jogi következtetésre jutott. Az elsőfokú bíróság indokolásában kifejtettek alapján ugyanis a vádirattal egyező formában megállapított, jogtalan hátrány okozására irányuló célzat megállapításának van helye, és ez alapján az I., II. és III. rendű vádlott bűnössége megállapítható. A vádirat az I., II. és III. rendű vádlottak magatartásánál a jogtalan hátrány okozását abban jelölte meg, hogy a fényképfelvétel elkészítését követően zárt Messenger-csoportban azt megosztották, amellyel az intézkedés alá vont, megalázott helyzetben lévő határsértőknek jogtalan hátrányt okoztak. A Kúria ugyanakkor megállapítja, hogy a jogtalan hátrány már a felvétel elkészítésével megvalósult. Az intézkedés alá vont határsértők esetében jogszerű intézkedésként került sor arra, hogy őket a földre fektették és az ezzel kapcsolatos ellenőrzéseket túrniuk kellett; ugyanakkor az a vádlotti magatartás, amellyel az intézkedés alá vont és ezen minőségükben kiszolgáltatott embereket trófeaként ábrázolták, egyértelműen jogellenes volt, mivel az intézkedés célján túlmenő, megalázó, az emberi méltóságot sértő helyzetet hozott létre. Ennek a helyzetnek a létrehozására a hivatalos eljárás keretein belül sem az I., sem a II., sem a III. rendű vádlottnak nem volt jogosultsága, önmagában arra sem lett volna joguk, hogy az intézkedés alá vont határsértőkről saját célra fényképfelvétele készítsenek. Az intézkedés alá vont személyek azonban ezen a képen nem is tárgyyszerűen, az intézkedés dokumentálásának tekinthető módon, hanem a vádlottak sikerének „illusztrációjaként” szerepel, mely beállított „kompozíció” létrehozásában a III. r. vádlottal egyetértve az I. rendű vádlott is részt vett, a II. rendű vádlott pedig mindezt a képet megörökítette. Az I., II. és III. rendű vádlottak, mint hivatalos személyek kizárólag a hivatalos eljárás során kerülhettek olyan helyzetbe, hogy elfogott határsértő személyekről „trófea” jellegű, megkomponált fényképet készíthessenek, amelyet saját elégedettségükre másokkal is megoszthattak. Az I., II. és III. rendű vádlottak, mint hivatalos személyek ezért hivatalos helyzetüket felhasználva, azzal visszaélve okoztak jogtalan hátrányt az intézkedés alá vont személyeknek. A jogtalan hátrány bekövetkeztének nem feltétele az, hogy azt a hátrányt szenvedő személy észlelje, az emberi méltóságának sérelme, a megalázó bánásmód ettől függetlenül megvalósult, és ezt az I., II. és III. rendű vádlottak nem csak dokumentálták, hanem saját bűncselekményük bizonyítékeként rendőrtársaikkal megosztották. A fénykép elkészítésével a bűncselekmény befejezetté vált, további jogtárgy sértést annak feltöltése már nem jelentett. Az elsőfokú bíróságnak fel kellett volna ismerni, hogy az általa leírtakból egyértelműen megállapítható, hogy a fénykép elkészítésével az intézkedés alá vont személyek számára a fényképfelvétele megelőzően olyan, rájuk nézve kedvezőtlenebb, megalázó helyzet jött létre, amely az I., II. és III. rendű vádlottak elkövetési

magatartásával oksági kapcsolatban van, és amely az érintettekre erkölcsi hátrányt jelent. Az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a fényképek elkészítésével nem ért senkit jogtalan hátrány, mivel a földön fekvő személyek nem ismerhetők fel, nem tudták és nem is észlelhették azt, hogy róluk bármilyen felvétel készül. A hátrány bekövetkeztének és a bűncselekmény megvalósulásának nem feltétele az, hogy azt az elkövetőn kívül más személy is észlelje, feltéve, hogy annak megtörténte bizonyítható. Ebben a körben a társadalomra veszélyesség hiányára történő hivatkozás is téves. A hivatali bűncselekmény megállapításának feltétele, hogy a kötelességszegés, vagy a jogosultság önkényes gyakorlása közvetlen hatással legyen a hivatalos személy közfeladatot ellátó tevékenységére, sértse vagy veszélyeztesse az állami szerv működésének rendjét, illetve törvényességébe vetett közbizalmat (BH 2004.493.). Ez jelen bűncselekmény esetén maradéktalanul megvalósult. Az a magatartás, hogy a rendőr hivatalos intézkedése során az intézkedés célját túlmenően magánjellegű céljai elérése érdekében az intézkedés hatálya alatt lévő személyt megaláz, emberi méltóságát megsérti, alapjaiban sérti a rendőrség, mint állami szerv működésének törvényességébe vetett közbizalmat. A Btk. 4. § (2) bekezdése értelmében társadalomra veszélyes cselekmény az a tevékenység vagy mulasztás, amely mások személyét vagy jogait, illetve Magyarország Alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági, állami rendjét sérti vagy veszélyezteti.

[80] Magyarország Alaptörvénye alapvetés B. cikk (1) bekezdése értelmében Magyarország független és demokratikus jogállam. A R. cikk (2) bekezdése értelmében az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek, a Szabadság és felelősség rész I. cikk (1) bekezdése értelmében az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani, védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége, míg a (2) szerint Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait. A Szabadság és felelősség rész III. cikk (1) bekezdése értelmében senkit sem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni, valamint szolgátságban tartani. Az Alaptörvény „A rendőrség és nemzetbiztonsági szolgálatok” cím alatti 46. cikk (1) bekezdés értelmében a rendőrség alapvető feladata a bűncselekmények megakadályozása és nem pedig elkövetése. A hivatali helyzettel egyéb módon történő visszaélés körébe vonhatók azok a magatartások, amelyek a hivatalos minőséghez fűződő jogosítványoknak a társadalmi rendeltetésükkel ellentétes gyakorlásában öltenek testet (BH 2004.493.).

[81] A Kúria a cselekmény társadalomra veszélyességével kapcsolatban egyetért az ítéletábra ítéletének indokolása [39]-[40] bekezdésében foglaltakkal.

[82] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból, az elsőfokú bíróság által ismertetett jogszabályokból és joggyakorlatból helytálló következtetést csak az I., II. és III. rendű vádlottak bűnösségére lehet levonni. A Kúria megállapította, hogy a Fővárosi Ítéletábra ítéletének azon hivatkozása, mely szerint az I., II. és III. rendű vádlottak cselekménye jogtalan haszonszerzésre irányul, mert a fénykép elkészítését, az eljárást, az intézkedés menetét, az abból fakadó szituációt a saját és társaik szórakoztatására használta fel nem releváns, mert a vádlottak azzal, hogy a képet elkészítették a jogtalan hátrány okozást már megvalósították, így ez alapján állapítható meg az I. és III. rendű vádlottak bűnössége. Az ítéletábra is hivatkozott arra, hogy a II. rendű vádlott a folytatólagos gyanúsított kihallgatása során elmondta, hogy a kép elkészítésére azért került sor, mert a határsértők elfogásával a határnál egy szakmai sikert értek el és ezt kívánták megörökíteni, ez egyértelműen megerősíti azt, hogy a vádlottaknak a célja a határsértők elfogásának ábrázolása volt – „trófeaként történő módon rögzítették” –, a rendőri intézkedés eredményének ilyen

módon történő rögzítését pedig a szolgálat ellátására vonatkozó szabályok nem teszik lehetővé. A másodfokú bíróság tévedett akkor, amikor azt állapította meg, hogy az I.-III. rendű vádlottak tudatában a jogtalan hátrány okozása legfeljebb eshetőlegesen merült fel, mivel önmagában az intézkedés hatálya alatt álló, kiszolgáltatott emberek trófeaszerű helyzetben való ábrázolása megvalósította a jogtalan hátrány okozását, ezen helyzet létrehozása, a felvétel beállítása pedig kifejezetten célzatos volt.

[83] A Kúria egyetért az előjárói intézkedés elmulasztása vétsége tárgyában az ítéletábra által kifejtettekkel. A Kúria álláspontja szerint a Btk. 452. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt előjárói kötelezettség megszegésével az alárendelt kötelezettség szegésének felelősségre vonásához szükséges intézkedés elmulasztása megállapítható a IV. rendű vádlott esetében. A IV. rendű vádlottnak azt fel kellett ismernie és fel is ismerte, hogy a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 181. § (1) bekezdése szerinti fegyelemsértés gyanúja merült fel. A hivatkozott rendelkezés szerint fegyelemsértést követ el, és fegyelmi eljárás keretében felelősségre kell vonni a hivatásos állomány tagját, ha a szolgálat teljesítésre vagy a szolgálati viszonyára vonatkozó kötelezettségét vétkesen megszegi.

[84] Az előjárói intézkedés elmulasztása bűncselekmény jogi tárgya a katonai szervezet szolgálati rendje, alapja az, hogy jogsértés esetén az alárendeltet felelősségre kell vonni. Az előjáró köteles megakadályozni az alárendelt köteleességszegését, illetve azt, hogy bűncselekményt kövessen el. Amennyiben ez a törekvése nem járt vagy nem járhatott eredménnyel, azaz a köteleességszegést vagy bűncselekményt elköveték, akkor az alárendelt felelősségre vonása iránt kell intézkedni. A fegyelemsértést elkövető beosztottat az előjáró minden esetben köteles felelősségre vonni. Ha pedig cselekményének elbírálása jogkörét meghaladja, felettesének kell jelentést tennie. (Legfelsőbb Bíróság Katf.I.79/1983.)

[85] A egyéb érdekelt ügyrendjének 5. fejezetében írt általános vezetői feladatok közül a 24.h. és a 24.i. pontok alapján a IV. rendű vádlottnak döntési jogosultsága volt, amely egyben kötelezettséget is jelentett a hatáskörébe tartozó fegyelmi ügyekben, ugyanakkor kötelezettsége volt a hatáskörét meghaladó ilyen ügyeket a döntésre jogosult vezetőhöz felterjeszteni. A fegyelmi jogkör gyakorlóját tájékoztatni kellett a tudomására jutott fegyelemsértésről és a fegyelemsértés gyanújáról. Az, hogy a IV. rendű vádlottnak legalább a fegyelemsértés gyanúja felmerült, bizonyítható azzal, hogy miután a fénykép elkészítéséről tudomást szerzett és azt megismerte, gondoskodott arról, hogy a továbbiakban az ne legyen elérhető, az állomány számára létrehozott zárt Messenger-csoportot megszüntette és új csoportot hozott létre. Minderre nem került volna sor akkor, ha az I., II. és III. rendű vádlottak magatartásában nem látott volna semmi kivétlnivalót. A fegyelemsértés gyanúja esetén IV. rendű vádlottnak kötelezettsége lett volna a fegyelmi eljárás megindítására jogosult személyt értesíteni, ezt azonban elmulasztotta. A mobiltelefonnal magáncélra készített, a képen azonnal felismerhető módon az intézkedéshez nem tartozó, magáncélra készített kép alapján alárendeltjei köteleességszegő magatartására – ahogy az ítéletábra erre helyesen hivatkozott – következtetnie kellett. A IV. rendű vádlott ilyen következtetést vont le akkor, amikor intézkedett a régi Messenger-csoport megszüntetéséről és új létrehozásáról. A IV. rendű vádlott ugyanakkor egyéb intézkedés megtételére is köteles lett volna, előjárói helyzetéből fakadóan alárendeltjei fegyelemsértésének vagy bűncselekményének gyanúját jeleznie kellett volna, amennyiben csak fegyelemsértésnek tekinti, úgy azt kellett volna jelentenie a fegyelmi eljárás megindítása tárgyában döntési jogkörrel rendelkező személynek.

[86] A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet elkövetéskor hatályos 88. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontja értelmében a szolgálati előljáró ellenőrzi az alárendelt egységek és a beosztottak munkáját, a felelős személyének megállapítására és a felelősségének érvényesítésére a szükséges intézkedéseket megteszi, hatáskörén belül önállóan intézkedik, megköveteli alárendeltjeitől, hogy pontosan és időben teljesítsék szolgálati kötelezettségüket, a hanyag, fegyelmezetlen alárendeltet felelősségre vonja, alárendeltjeitől megköveteli az Alaptörvény, a jogszabályok és a szolgálati tevékenységet szabályozó egyéb rendelkezések betartását.

[87] A Kúria erre figyelemmel a IV. rendű vádlott vonatkozásában az előjárói intézkedés elmulasztása bűncselekményében történő bűnösség megállapításával, valamint a cselekménynek a Btk. 452. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző minősítésével egyetértett.

[88] VI. A Kúria a büntetés kiszabása körében valamennyi vádlott vonatkozásában mellőzte az enyhítő körülmények közül a büntetlen előéletet, mivel a rendőr vádlottak esetében ez alkalmazásuk feltétele volt. Az I., II. és III. rendű vádlottak esetében ugyanakkor további súlyosító körülményként vette figyelembe a társas elkövetést.

[89] A Kúria a III. rendű vádlott vonatkozásában megállapította, hogy a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezésében, valamint a Legfőbb Ügyészség átiratában foglaltak alapján a Btk. 79. §-a szerinti büntetési célok eléréséhez a III. rendű vádlottal szemben az is szükséges, hogy a Btk. 136. § (1) bekezdés b) pontjára és a 140. § (1.a.) bekezdésére figyelemmel soron következő fizetési fokozatra elősorolásra elért várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetés is kiszabásra kerüljön, ezért a Kúria a Hszt. 116.-109. §-ára figyelemmel a 117. § (1) bekezdésében meghatározott fizetési várakozási idő alapján a III. rendű vádlott várakozási idejét egy évvel meghosszabbította, és így öt várakozási idő meghosszabbítása katonai büntetésre is ítélte a 140. § (1) bekezdése alapján, egy évben meghatározva annak idejét.

[90] A Kúria az I. rendű vádlott esetében megállapította, hogy a másodfokú bíróság elmulasztott rendelkezni arról, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra [Btk. 38. § (1) bekezdés], ezért arról a harmadfokú ítéletében rendelkezett. A Kúria észlelte, hogy a Legfőbb Ügyészség átiratában elírás folytán az I. rendű vádlott helyett a III. rendű vádlott szerepel, azonban arra figyelemmel, hogy a III. rendű vádlottal szemben a másodfokú bíróság pénzbüntetést és nem szabadságvesztést szabott ki, az értelemszerűen elírás és tartalma alapján az I. rendű vádlottra vonatkozik.

[91] A Kúria a IV. rendű vádlott esetében elsősorban a további, a IV. rendű vádlottnak fel nem róható jelentős időmúlásra figyelemmel nem tartotta alaposnak a kiszabott büntetés súlyosítására irányuló ügyészi indítványt, a Kúria álláspontja szerint a IV. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek száma és annak egy napi tétele összege is megfelel a büntetési céloknak.

[92] A Kúria mindezekre figyelemmel a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét annyiban változtatta meg, hogy az I. rendű vádlott vonatkozásában rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint a III. rendű vádlottat várakozási idő meghosszabbítása büntetésre is ítélte; egyebekben pedig a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. § alapján helyben hagyta.

[93] A Kúria ítélete ellen a Be. 6. § (4) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek helye nincs.

Budapest, 2021. május 25.

Dr. Csák Zsolt s.k. a tanács elnöke, Dr. Schmidt Péter s.k. előadó bíró, Dr. Domonyai Alexa s.k. bíró

Záradék

A Fővárosi Ítéltábla 6.Kbf.12/2020/20/I. számú ítélete a Kúria Bhar.I.1248/2020/28. számú ítélete folytán az abban foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett és – a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kivételével – végrehajthatóvá vált.

Dr. Csák Zsolt s.k.

a tanács elnöke